

En Vinteraften sidder Familien samlet i Dagligstuen og venter paa, at Vægteren med sin Sang skal forkynde, at det er Sengetid. Klokken er henimod ni. I Hestehaarssofaen bag det store Mahognibord sidder den husmoderlige Signe med et Strikketøj og læser højt for Faderen af »Fædrelandet«, der ligger udbredt foran hende under den døsigt brændende Moderatørlampe. Han har sin Plads i en gammeldags høj- og stivrygget Lænestol paa den anden Side af Bordet og sidder dér træt sammensunken, med Hovedet bøjet, Hagen hvilende paa Brystet, Armene korslagte. En stor, grøn Øjenskærm skjuler mere end Halvparten af hans graablege, rynkede og skæg-løse Ansigt. Halvslumrende hører han — og hører alligevel ikke — den monotone Oplæsning af Bladets spaltelange Udenrigsartikkel. Pastor Sidenius er Morgenmand — selv Vinterdage staar han op, naar Kirkeuret slaar fem, — og desuden benytter han Aviser og lignende verdslig Læsning fortrinsvis til at lade sig dysse i Blund ved efter Middags- og Aftensmaaltidet.

Ved Bordet sidder endnu to af de yngre Smaapiger i deres store, tærnede Busseronner, begge — skønt ganske rødøjede af Søvnighed — flittigt bøjede over et Haandarbejde. De er at se til som nøjagtige Kopier af Søster Signe, har det samme lidt gammelkloge Ansigtsudtryk, de samme smaa, haarde Fletninger foran Ørene, de samme